2 Αυγούστου 2015

Δάκρυα (Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Απαθείας· τα δάκρυα καθαρίζουν. Είναι τα αρχαρίτικα δάκρυα, δηλαδή τα δάκρυα μετανοίας· ήτοι σκέπτεσαι: Εάν κολασθώ; Θα είμαι με τον Χριστόν ή με τον διάβολον; Εάν θα είμαι αιώνια εις την κόλασιν; Τότε τι θα κάνω; κ.ο.κ.

Κατόπιν έρχονται τα δάκρυα της χάριτος. Τα δάκρυα αυτά είναι τόσο γλυκά, ώστε όταν μου ήρχοντο, έλεγα: «Θεέ μου εις τον Παράδεισο τίποτε άλλο δεν θέλω, παρά να κλαίω έτσι». Αυτά τα δάκρυα έρχονται ύστερα..

Τα δάκρυα είναι η τροφή της ψυχής. Όπως όταν το σώμα τρέφεται με καλή τροφή ζωογονείται, έτσι και η ψυχή τρέφεται με τα δάκρυα και ζωογονείται.

Όταν προσεύχεσαι, να προσπαθείς να έχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, και κλαις εις την προσευχή σου. Όταν έχεις δάκρυα εις την προσευχή, οτιδήποτε δάκρυα, πηγαίνεις μπροστά. Όταν σταματήσουν τα δάκρυα, πας οπίσω.

Εγώ παρακάλεσα τον άγιο Εφραίμ: «Άγιε του Θεού, εσύ των δακρύων άνθρωπος είσαι...» -όπως λέει το τροπάριο: “Ταις των δακρύων σου ροαίς της ερήμου το άγονον εγεώργησας...”- και μού ‘δωσε τόσα πολλά δάκρυα, που δεν μπορούσα, μέρα-νύχτα έκλαιγα. Κι έφτασα στο σημείο να κλαίω όσο θέλω, όποτε θέλω και όπου θέλω.

Αλλά τι; Να, εδώ πάνω τώρα, να πούμε, από πάνω ο Ι., στο δωμάτιο επάνω, δίπλα κάθεται ο Ε. Και καμιά φορά με πιάνουν τα δάκρυα και λέει ο Ι.: «Σ’ ακούγαμε τη νύχτα που έκλαιγες». «Ε, καλά, βρε παιδί μου», λέω, «άνθρωπος αμαρτωλός, άμα δεν παρακαλέσω τον Θεό να μ’ ελεήσει, αλλά με παίρνουν τα δάκρυα». Και δίπλα ήτανε, δίπλα στο δωμάτιο κάθεται ο Ε. «Σ’ ακούγαμε, Γέροντα, που όλη τη νύχτα έκλαιγες», λέει. «Ε, καλά, βρε παιδιά μου, αμαρτωλός είμαι, θα κλαίω».

«Άκουσε», λέω, «δεν γίνεται αυτό. Άμα καταλάβω ότι εσύ μ’ ακούς κι ο Ε. μέσα ακούει, κόβεται η παρρησία στην προσευχή. Ναι, γι’ αυτό», λέω, «άκουσε θα πάω σε άλλο μέρος, να μη με ακούει κανένας, να κλάψω όσο θέλω»· γιατί μπορεί και να ψάλλω, μπορεί και να... αυτό, πώς θά ρθουν τα δάκρυα;

Άμα φέρεις τέτοιες θεωρίες: Δεύτε τον τελευταίον ασπασμόν δώμεν, αδελφοί, τω θανόντι...», πώς, όσο σκληρή να είναι η ψυχή σου, να θεωρείς τον εαυτό σου ότι

είσαι επάνω στο φέρετρο και πάνε να σε θάψουνε, ναι, μπορείς να μην κλάψεις; Μιαδυο, μετά είναι αδύνατο να μην κλάψεις και θα αποκτήσεις συνήθεια να κλαις. Αλλά να παρακαλέσεις και την Παναγία να πούμε.

Και ένας λογισμός μου ήρθε: «Να, βλέπεις που αγωνίζεσαι...» Έφυγαν, έφυγαν αμέσως τα δάκρυα. Επειδή αυτό το χάρισμα που μού δωσε ο άγιος Εφραίμ, το οικειοποιήθηκα, ότι είναι δικός μου κόπος, και έφυγαν τα δάκρυα.

Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης
***Πηγή**: agapienxristou.blogspot.ca*